

Arrest

nr. 241 677 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 14 augustus 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 20 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op X 1988 in X. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim van religie.

Uw moeder overleed. Uw vader leeft nog. U heeft vijftien levende broers en zussen. U woonde steeds in uw ouderlijk huis, ook na uw huwelijk.

In 2011 trouwde u met W. H. M. A. N. en u kreeg met haar vier kinderen.

In 2012 verbleef u vier maanden in Bangladesh. Vrienden hadden u daar werk beloofd maar dit viel tegen.

Op 2 april 2018 werden jullie gewaar dat er op het braakliggend terrein achter jullie huis mannen aan het graven waren. Het waren mannen van Hamas die vermoedelijk een raket wilden plaatsen. Jullie verzetten zich daar tegen omdat, indien er van daar een raket zou worden gelanceerd, jullie riskeerden getroffen te worden door de Israëlische vergelding. Na een discussie vertrokken zij. Op 5 april 2018 verwittigde uw vrouw u dat er een convocatie voor u was gebracht bij u thuis. Sindsdien ging u niet meer naar huis. Op 18 april vielen mannen van Hamas binnen in uw huis. Ze zeiden toen tegen uw vrouw dat ze u zouden verminken of vermoorden. Ook voor deze kwestie stond u al in slecht aanzien bij Hamas omdat u steeds had geweigerd deel te nemen aan de ‘terugkeer’-manifestaties aan de grens met Israël. Door het gebeurde besloot u Gaza te verlaten.

Op 10 juni 2018 verliet u Gaza via de grenspost bij Rafah. U reisde via Egypte, Libië, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar België. Op 23 september 2018 kwam aan in België en op 27 september 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote, uw vader en twee broers, het paspoort van uw moeder, de overlijdensakte van uw moeder, uw huwelijksakte, documenten over uw opleiding en uw stage, een bankkaart van uw vader, twee convocaties, drie psychologische attesten, twee doktersbriefjes, medische verslagen van uw broer U. en A., een psychologisch attest van uw broer A., foto's van uw huis en uw familie, schoolattesten van uw kinderen, een brief van uw sociaal-assistent en een lijst van uw broers en zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit omwille van de volgende bevindingen:

Ten eerste kan weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u al vóór de raketkwes­tie in relevante mate slecht werd aanzien door Hamas (zie verslag persoonlijk onderhoud E. K. R M dd. 14/08/2019, p. 13). U stelt dat ze een dossier tegen u hadden samengesteld omdat u in het verleden had geweigerd deel te nemen aan betogingen die Hamas organiseerde aan de grens met Israël (zie CGVS, p. 13) en omdat u propaganda tegen hen maakte (zie CGVS, p. 15). Daartegenover staat echter dat men voor die terugkeermanifestaties klaarblijkelijk jongeren op algemene wijze aansprak (zie CGVS, p. 15), waaruit volgt dat uw persoonlijke weigering om deel te nemen logischerwijs niet zwaar in het oog zou springen. Bovendien nam heel uw ruime familie veelal niet deel aan die betogingen (zie CGVS, p. 15) en ongetwijfeld nog vele anderen ook. Het is dus verre van evident dat een persoonlijke weigering deel te nemen aan die betogingen zou moeten leiden tot of zelfs bijdragen aan persoonlijke problemen met Hamas. Daarnaast moet erop gewezen worden dat wanneer u het hebt over 'propaganda' tegen hen maken (zie CGVS, p. 13), u het hebt over het uiten van kritiek tegen Hamas in familiekring en bij bure­n (zie CGVS, p. 15). Dit kan onmogelijk als een propagandacampagne worden gezien of als serieus politiek activisme. Samengevat is het niet overtuigend dat Hamas al vóór het raketincident zou hebben besloten dat u een probleem vormt.

Ten tweede is uw reactie op de convocatie zoals u die schetste opmerkelijk. Nadat uw vrouw u op 5 april op de hoogte bracht dat de convocatie was aangekomen, ging u er dadelijk van uit dat dit verband hield met het raketincident van 2 april en, opvallender, dat de kwestie dermate zwaar en gevaarlijk was dat u niet meer naar huis kon terugkeren (zie CGVS, p. 13). Dit is drastisch want dit betekent in feite dat u besloot dat het niet meer mogelijk was in Gaza te verblijven, enkel en alleen door de convocatie. Na het incident maar vóór de convocatie ging u klaarblijkelijk toch werken en thuis slapen zoals voordien. Binnen de context van uw relaas is het op zich niet onredelijk er van uit te gaan dat de raketkwes­tie nog gevolgen zou hebben, maar vóór de convocatie meende u blijkbaar toch dat de situatie niet dermate gevaarlijk was dat u moest onderduiken. Het is niet duidelijk waarom de convocatie deze inschatting volledig zou moeten veranderen. Er was immers geen reden ervan uit te gaan dat de convocatie sowieso groot gevaar moest inhouden. Relevant hierbij is te vermelden dat de mannen van Hamas u niets deden op de bewuste nacht van het raketincident. Nochtans hield toch niets hen tegen u daar en dan op te pakken en weg te voeren indien zij dat hadden gewenst. Zij waren met vijf of zes man daar (zie CGVS, p. 14). Langs jullie kant waren er enkel u, uw vader, twee gehandicapte broers en uw vrouw en kinderen (zie CGVS, p. 13). Gegeven dat ze u, volgens uw verklaringen, ongemoeid lieten op de nacht zelf, is het vreemd dat u gevaar voor uw leven zou vermoeden wanneer u werd opgeroepen. Zeer opmerkelijk in deze context is ook dat u nergens melding maakt van pogingen om meer te weten te komen over waar de convocatie precies over ging. Dat is vreemd want men zou denken dat u, gezien u volgens uw verklaringen vreesde in groot gevaar te verkeren, zou proberen meer te weten te komen om te kunnen inschatten wat het gevaar precies is.

Ten derde is het vreemd indien men de lijn van uw relaas volgt, dat Hamas niets ondernam tegen uw vader. De woordenwisseling op de avond van de raketkwes­tie was nochtans op de eerste plaats tussen uw vader en de mannen van Hamas (zie CGVS, p. 13, 15). Logisch gezien hij het gezinshoofd is. U suggereert dat Hamas u viseerde en niet uw vader omdat uw vader een oude man was (zie CGVS, p. 13). Dat kan zo zijn, maar zelfs dan blijft het vreemd dat Hamas helemaal niets tegen uw vader zou ondernemen.

Ten vierde, en dit is het grootste probleem voor de geloofwaardigheid van uw relaas, is het bevreemdend dat jullie hoegenaamd niets probeerden om deze kwestie in de mate van het mogelijke op te lossen. Het is immers zonder meer logisch dat u eerst zou proberen deze twist via bemiddeling op te lossen vooraleer de drastische stap te nemen uw leven en familie in Gaza achter te laten. Gevraagd of jullie probeerden te bemiddelen antwoordde u van niet omdat dat geen zin had en omdat bij veel mensen bemiddelen geen oplossing bracht (zie CGVS, p. 16). Dit is echter helemaal niet overtuigend. Het is immers niet dienstig te stellen dat bemiddeling niet werkt vóór het is geprobeerd. Vervolgens werd u gevraagd of jullie de mukhtar en oudste van de familie hebben betrokken, waarop u antwoordde dat hij niets kan doen omdat Hamas hem niet respecteert gezien hij Fatah-gelieerd is (zie CGVS, p. 16-17) en u haalt aan dat soms mensen die bemiddelen later worden vermoord (zie CGVS, p. 17). Dit is echter een blote bewering zonder enige band met uw concrete situatie. Het feit blijft dat de mukhtar een vertegenwoordiger is voor uw ruime familie en dus een zeker sociaal aanzien geniet en, belangrijk,

sowieso een aanzienlijk netwerk heeft dat hem kan helpen om de juiste mensen te identificeren en aan te spreken om zo te pogen uw probleem op te lossen. Uw broer is met de dochter van de mukhtar getrouwd (zie CGVS, p. 9) dus men mag er van uitgaan dat hij moeite voor u zou doen. Het is dus opnieuw niet dienstig zonder meer te stellen dat het zelfs niet eens de moeite waard was de mukhtar nog maar te proberen te betrekken bij uw probleem. Dezelfde bedenking moet gemaakt worden bij de imam van de moskee waar u naartoe ging. U stelt dat u 'stipt' was in uw moskeebezoeken (zie CGVS, p. 12) en dat de imam van de moskee aan Hamas gelieerd is (zie CGVS, p. 12). Dit zou dus potentieel een zeer geschikt persoon zijn om door iemand te laten aanspreken over uw probleem. Gezien u vaak in de moskee kwam zou men kunnen verwachten dat hij u in principe niet slecht gezind is en hij heeft normaal gezien nuttige connecties binnen Hamas. Gevraagd of uw vader niet met de imam kon gaan praten, antwoordde u dat uw vader al een oude man is en dat 'ze' al van vroeger tegen u waren omdat u hen bekritiseerde en geen lid was (zie CGVS, p. 17). Ook dit is geen dienstig antwoord. Er kan niet worden ingezien waarom uw vader te oud zou zijn om met iemand te gaan praten. Bovendien kon ook een andere verwant met de imam gaan praten. Uw bewering dat ze al voordien tegen u waren kan, zoals hierboven geargumenteed niet overtuigen. Bovendien blijft het punt dat het zeer kort door de bocht is om zonder meer te stellen dat deze piste onmogelijk is nog voordat het is geprobeerd. Jullie probeerden ook geen andere mensen in te schakelen (zie CGVS, p. 17). Het is belangrijk hierbij te benadrukken dat het punt van het CGVS niet is dat u sowieso uw beweerdde problemen zou kunnen oplossen door middel van bemiddeling, maar wel dat een poging tot bemiddeling in de situatie die u schetste vanzelfsprekend is, waaruit volgt dat de geloofwaardigheid van uw relaas zwaar wordt ondergraven door het feit dat jullie geen bemiddeling probeerden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een geponde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, uw herkomst, uw familiesituatie, uw opleiding en werk, de financiële situatie en levensomstandigheden van uw familie en de handicap van uw broers. Dit zijn elementen die het CGVS in deze beslissing niet in twijfel trekt. De voorgelegde convocaties hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een coherent en doorleefd vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. De brief van uw sociaal-assistent handelt over een eventuele uitwijzing naar Spanje in het kader van de Dublin-overeenkomsten, wat nu niet meer aan de orde is. De psychologische attesten maken melding van de risico's voor uw psychologische situatie in geval een uitwijzing naar Spanje, hetgeen niet meer relevant is. Ze maken ook melding van symptomen van posttraumatische stress ten gevolge van ervaringen in Gaza, tijdens uw reisweg en tijdens uw verblijf in Spanje. De attesten specificeren niet welke deze traumatische ervaringen in Gaza zijn en die zin kunnen ze dus niet dienen als ondersteuning van uw vluchtrelaas. De doktersattesten maken melding van zware onrust, ademhalingsproblemen, vermoeidheid en knieproblemen (gonalgie en syndroom van la Baionette). Deze attesten hebben geen uitstaan met uw concrete vluchtrelaas.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden aanvaardbaar is.

U kon in Gaza steeds in uw eigen onderhoud en in het onderhoud van uw gezin voorzien, weliswaar in beperkte mate. U had in het verleden inkomen uit sporadisch werk als arbeider of schrijnwerker (zie CGVS, p. 10) en de laatste jaren verzamelde u hout om te verkopen en onderhield u tuinen (zie CGVS, p. 10). Daarnaast ontving uw vader een leefloon van ILS 700/EUR 182 om de paar maanden (zie CGVS, p. 17). Uw familie bezit een bescheiden huis waarin uw gezin over een kamer beschikt met daarbij een keuken, badkamer en toilet (zie CGVS, p. 6). Dit is een zeer kleine oppervlakte maar onderdak is dus wel voor handen.

Verder is het belangrijk de aandacht te vestigen op uw ruime netwerk: u heeft veertien broers en zussen (zie CGVS, p. 5-9) en acht schoonbroers en schoonzussen (zie CGVS, p. 10-11). Deze worden hier allemaal kort aangehaald: een verblijft in Spanje en is daar erkend als vluchteling. Een werkt in Israël in de illegaliteit en kon daarmee voor zijn gezin een huis bouwen en hen onderhouden. De overige verblijven allen in Gaza. Verscheidenen hebben geen eigen inkomen: twee studeren nog. Twee zijn gehandicapt en de echtgenote van een van uw zussen is blind en leeft van de hulp die de UNRWA biedt. Een andere zus leeft eveneens van de UNRWA-hulp. Verder hebben er zes geen eigen werk. Zij leven van een zoon in België, eigen spaargeld, steun van de schoonfamilie of ze wonen thuis bij de ouders. De overigen hebben inkomsten uit zaken als verkoop van water uit een waterput aan landbouwers, boekhouder bij de stad Rafah, groenteverkoop, imam in een moskee betaald door de Palestijnse Autoriteit en werk bij de 'preventieve veiligheid' van de Palestijnse Autoriteit. Uw familiaal netwerk heeft het financieel niet gemakkelijk, maar in acht genomen dat het een zeer uitgebreid netwerk is moet toch worden geoordeeld dat u tot op zekere hoogte steun bij hen kan vinden in geval een terugkeer naar Gaza.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019**) van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, paragrafen 2 en 3 van artikel 2 paragrafen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van

administratieve akten; artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, 149 van de Grondwet; van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; van artikel 3 van het EVRM; Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; van Artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; en van de zorgvuldigheidsplicht.

Waar het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de verzoekende partij voor het raketincident reeds door Hamas zou zijn opgemerkt en dat de houding van verzoekende partij niet als een propagandacampagne of als serieus politiek activisme kan aanzien worden, doet verzoekende partij het volgende gelden. Ten eerste is het niet duidelijk uit de motivering of het CGVS de actie van verzoeker betwijfelt of eerder dat de actie op zich niet voldoende zou zijn om als een propagandacampagne of een serieus politiek activisme te worden aanzien en dat deze onduidelijkheid al voldoende is om de beslissing te vernietigen.

Verder stelt verzoeker dat het CGVS zijn concrete actie negeert en geen rekening houdt met de manier waarop Hamas concreet controle voert en hoe jongeren worden opgeroepen om op vrijdag te gaan betogen. Hij stelt dat hij dichtbij een busterminal woont en ook dichtbij een sporthal Maan. Hij vervolgt zijn betoog als volgt: *“De vrijdag verzamelen een groot aantal bussen op de busstation om de jongeren die zich daar verzamelen op te pikken en naar de grens te brengen om te gaan betogen. De Harnas voert propaganda om op de vrijdag te gaan betogen ondermeer via de moskee, via de radio, de televisie en internet, via wagens die de wijken doorkruisen en per luidsprekers de jongeren aansporen zich te verzamelen en te gaan betogen. A posteriori worden de participerende jongeren “ beloond” , vaak met de uitdeling van een lunchpakket samengesteld uit een soft en een sandwich die zij bij een Harnas antenne kunnen gaan halen en waar zij hun naam aangeven. De facto komt de Hamas dus reeds te weten wie wel meedoet aan de betogingen. Dat vergemakkelijkt ook reeds de onderzoeken om af te leiden wie uit een wijk niet meedoet. Verder bestond de actie van de verzoekende partij erin om op de vrijdag op straat en op de busstation rond te wandelen tussen de groepen die op de bus wachtten om in te stappen en de jongeren hun actie af te raden door hen attent te maken op het nutteloos karakter van de actie en op de risico die ze namen gekwetst te geraken en verminkt te blijven. Haar actie was geenszins spectaculair in die zin dat ze niet op een estrade ging staan om de massa aan te spreken, maar was niettemin efficiënt : zij sprak de jongens rechtstreeks aan , individueel of per kleine groepen. Zij deed geen grote toespraak, slechts enkele waarschuwings woorden... Haar aangezicht was vaak gekend van de jongens uit de buurt, die daar hun bus gingen halen of naar de sportclub gingen. Zij was ook voor een deel minstens van zicht gekend omdat zij de strekking van het Soefisme binnen de Islam volgde en in de moskee zong. Zij was gekend als een zachte, mystieke man naar wie men eerder luisterde. Zij was verder gekend als de zoon van een gerespecteerde man . Afraden naar de betoging te gaan is in Gaza een kritiek voeren ten opzichte van de Harnas en hun actie proberen te dwarsbomen hetgeen niet wordt geduld. De Harnas infiltreert de wijken en verzamelplaatsen zowel om de situatie te controleren als om de mensen te bespieden. De verzoekende partij kwam later te weten dat de Harnas haar opgemerkt had, waarschijnlijk was ze verklikt geweest, en dat een dossier geopend was... Daarnaast is het ook waar dat zij in privé, met de familie en vrienden die trouwens allemaal Fatah getint waren, de Harnas en zijn politiek bekritiseerde. Het CG VS houdt dus slechts rekening met de private luik van de actie. In de context van Gaza is het relaas van de verzoekende partij volledig geloofwaardig”.*

Waar het CGVS stelt dat het raketincident niet geloofwaardig zou zijn omdat verzoekers gedrag niet logisch zou zijn, argumenteert verzoeker als volgt: *“De verzoekende partij laat bemerken dat de dag, of eerder de nacht van het incident de Harnas niet noodzakelijk voor doel had de attentie van de volledige wijk op zich te trekken. Indien zij inderdaad met meerdere mannen aanwezig waren en de verzoekende partij konden kwetsen, doden of ontvoeren, dit ook niet onopgemerkt had kunnen plaatsvinden. Om dat te proberen te voorkomen beginnen de familieleden heel hard te roepen, huilen en gillen om de burens erbij te betrekken en zo druk proberen uit te oefenen... De Hamas probeert thans in de mate van het mogelijke zijn imago te verzorgen om zijn nieuwe voorstanders niet af te schrikken. De vader van de verzoekende partij is een oude man die in de wijk heel gerespecteerd is. Haar broers zijn als gehandicapt niet aan te raken. De verzoekende partij was derhalve diegene die problemen kon krijgen en het feit dat zij eerder was opgefallen was hiertoe nog een bijkomende reden. De verzoekende partij is inderdaad de dag zelf terug naar huis gekeerd omdat zij op dat ogenblik vooreerst reeds geen andere keuze had. In de nacht alleen op de vlucht trekken was de beste manier om door mensen van de Harnas opgepikt te worden.*

Zij was uiteraard niet gerust maar op die dag was ze van oordeel dat zij nog veiliger was thuis dan buiten. De convocatie kwam echter heel snel aan , - incident op 02.04.18 -convocatie op 05.04.18 -, en toen wist zij dat zij de problemen niet meer kon ontwijken. Het CGVS stelt ten onrechte dat de verzoekende partij had moeten proberen informeren ivm het doel van de convocatie. De verzoekende partij stelt hierbij dat vermits zij wist bij wie ze opgeroepen was, zij reeds meteen wist waarover het zou gaan...en dat zij zich geen illusies meer moest doen. Proberen informeren is ook gauw gezegd : de verzoekende partij had geen bijzondere contacten binnen de Harnas , wel integendeel. Bij gebreke aan een vertrouwenspersoon binnen de Harnas kon de verzoekende partij geen bijkomende informatie krijgen en riskeerde zij haar situatie nog erger te maken indien zij zich naar de verkeerde persoon zou richten. In dit geval liep zij het risico nog voor haar convocatie te worden gearresteerd. Naar informatie zoeken stelt het CGVS had haar kunnen helpen het risico dat zij liep beter in te schatten: men ziet niet in waarom de Harnas niet dezelfde redenering zou volgen.... En terecht stellen dat haar zoektocht naar informatie een teken is van mogelijke vlucht ! Het argument van het CGVS kan omgedraaid worden, ten voordele van de verzoekende partij.”

Wat betreft het feit dat verzoeker vluchtte zonder een beroep te doen op de mogelijke bemiddeling van de moktar van de familie, waarvan de dochter een schoonzus is van de verzoeker, stelt verzoeker dat de kansen op succes van een bemiddeling wisselend zijn. Bovendien veronderstelt een bemiddeling altijd een toegeving die afhangt van Hamas en de persoon en verzoeker wil niet betrokken geraken bij een bemiddeling die alleszins zijn vrijheid nog meer gaat beperken en die hem derhalve nog meer onder druk zal zetten. Verder wordt diegene die bemiddelt en een akkoord behaalt als een soort garant aanzien voor de uitvoering van de beloften en wie de bemiddeling aanvaardt is ook moreel verplicht ten aanzien van de bemiddelaar. *In casu* is het feit dat de moktar een aanverwant een factor die bemiddeling moeilijker maakt. Verzoeker wenst de schoonfamilie van zijn broer niet bij zijn problemen te betrekken en is ook niet zeker dat de moktar zou aanvaard hebben als bemiddelaar op te treden om de veiligheid van zijn eigen dochter te vrijwaren. Bovendien is verzoeker aanhanger van het Soefisme binnen de islam, een stroming die niet door iedereen in Gaza is goedgekeurd en derhalve de verzoeker afzondert en ook door Hamas wordt afgekeurd. Het CGVS stelt dus ten onrechte dat het gebrek aan poging tot bemiddeling het relaas ongeloofwaardig maakt.

Wat de terugkeer naar Gaza betreft wijst verzoeker er op dat niet betwist is dat hij uit Gaza afkomstig is en Palestijns is en dat hij Gaza om verschillende redenen heeft verlaten, waaronder zijn problemen met Hamas en het feit dat hij de richting van Hamas niet wenst te volgen. Verwerende partij stelt derhalve ten onrechte dat hij zijn nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond.

Waar verwerende partij stelt dat de problemen van verzoeker ongeloofwaardig zijn omdat het CGVS het scenario niet logisch acht, stelt verzoeker dat dit steunt op een heel subjectieve appreciatie die door geen enkel objectief element ondersteund wordt. Verzoeker verwijst vervolgens naar een reeks artikels in Le Monde van 2017, een internetlink naar een artikel op reuters.com en een bericht van World News van september 2018 waarin volgens verzoeker wordt aangetoond dat *“de strijd HAMAS/FATAH steeds en zelfs uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is. Gaza mist de noodzakelijke benodigdheden: elektriciteit, water bouw materiaal, medisch materiaal enz.”*

Hij stelt verder dat Hamas een stijgend macht heeft en dit niet wil delen met Fatah en dat het CGVS geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en de politieke ambities van Hamas die sinds de staatsgreep Fatah wil elimineren. Verzoeker heeft zich, op zijn niveau, hiertegen verzet door te weigeren zijn huis als wapendepot te laten gebruiken. Hij stelt dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen wil elimineren door een latente terreur te onderhouden bij de bevolking en (kleine) voordelen te gunnen aan wie zich bij Hamas aansluit. Hij stelt dat enkel Hamas de controle heeft over de grensovergang te Rafah sinds januari 2019 en dat hij ingeval van terugkeer noodzakelijkerwijs door Hamas zal worden gecontroleerd.

Hij besluit zijn betoog met betrekking tot de vluchtelingenstatus door te stellen dat de Gaza strook in geen geval als een veilige regio kan beschouwd worden en dat ook de passage via de Sinai niet beveiligd is. Hij staaft zijn stelling door te verwijzen naar een reeks artikelen over de situatie in de Sinai ondermeer op de website van Het Laatste Nieuws, diplomatie.gouv.fr.; diplomatie.belgium.be; Human Rights Watch (2 februari 2019); ict.org (17 maart 2019); en euronews (28 februari 2019).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat het CGVS de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt aangezien geen enkele reden wordt aangegeven waarom *in casu* de bescherming op grond van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gezien het profiel van verzoeker en de algemene landeninformatie ivm Gaza.

Hij verwijst naar het “*UNO verslag, Gaza ten years later*” dat nochtans van 11 juli 2017 dateert maar waarvan de waarachtigheid vandaag niet kan worden weerlegd ten aanzien van de dagelijkse actualiteit. Hij wijst in dit verband op het feit dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat het niet mogelijk is om veilig terug te keren naar Gaza en dat de grens met Egypte slechts heel zelden ook heel kort geopend werd en dat het CGVS totaal voorbij is gegaan aan de bescherming en levensomstandigheden in Egypte gedurende een onvoorzienbare “*wachttijd*”. Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling vervolgens opnieuw naar een reeks internet artikelen onder meer op timesofisrael.com (6 mei 2017); nrc.nl (7 juli 2017), mo.be (3 juli 2017); maanews.com (11 juli 2017); nos.nl. Hij stelt verder dat de situatie binnen de komende maanden nog meer precair zal worden naar aanleiding van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook medische zorgen rechtstreeks zal raken en verwijst hiervoor naar een aantal internetartikelen op volgende websites lecho.be, Le figaro.fr (25 augustus 2018); bfmvtv.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en in hoofddorde verzoeker als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift: (1) Aangevochten beslissing CGVS; (2) Pro deo aanstelling en (3) Psychologisch medisch dossier.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer dd. 10 september 2020 waarin informatie wordt bijgebracht over de mogelijke gevolgen van de Covid 19 crisis in Gaza; grenzen met Israël en Egypte die grotendeels gesloten zouden zijn wegens de sanitaire crisis; de veiligheidssituatie in Gaza; protesten door Palestijnse vluchtelingen in Libanon tegen UNRWA en een medisch attest van 10 september 2020.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 31 augustus 2020 waarin waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: “*COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza* » van 9 september 2019 en « *COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* » van 6 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Formele motivering

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en bevat deze beslissing een motivering in feite. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Voorafgaande opmerking. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zoals UNRWA van de vluchtelingenstatus dienen uitgesloten te worden. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en uit de Gazastrook afkomstig te zijn en nooit als vluchteling was ingeschreven bij UNRWA (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Waar het verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing de al dan niet registratie bij UNRWA niet vermeldt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk vermeldt dat *“uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep hebt gedaan op de bijstand van UNRWA”*.

Waar in de door verzoeker neergelegde aanvullende nota wordt gesteld dat verzoeker een bewijs heeft kunnen ontvangen dat zijn registratie bij UNRWA bevestigt en dat dit ook bevestigt dat UNRWA niet voor zijn veiligheid kan zorgen en daarvoor verwijst naar stuk 1 bij de nota, stelt de Raad vast dat stuk 1 een medisch attest uitgereikt door het Centre Hospitalier EpiCURA betreft en dat verzoeker dus geenszins bewijs bijbrengt van zijn registratie bij UNRWA. De bestreden beslissing onderzoekt de nood aan bescherming van verzoeker derhalve terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is gehuwd en heeft vier kinderen en woonde tot zijn vertrek uit Gaza in Kahn Younis. Hij stond in een slecht daglicht omdat hij had geweigerd deel te nemen aan de terugkeer manifestaties aan de grens met Israël. Op 2 april 2018 waren een aantal mannen van Hamas achter hun huis aan het graven vermoedelijk om dat ze er een raket wilden plaatsen. Verzoeker en een aantal familieleden verzetten zich daartegen omdat zij vreesden voor vergeldingsacties op hun huis vanwege Israël indien vandaar uit raketten zouden worden gelanceerd. De mannen vertrokken, maar op 5 april 2018 verwittigde verzoekers echtgenote hem dat er voor hem een convocatie was thuis gebracht. Verzoeker ging niet meer naar huis terug en op 18 april vielen mannen van Hamas zijn huis binnen en zeiden aan zijn vrouw dat ze hem gingen vermoorden of verminken. Op 10 juni 2018 verliet hij Gaza via Rafah en reisde via een aantal landen naar België waar hij op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

6.3. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt omdat (1) er weinig geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker al voor de raketkwestie in relevante mate slecht werd aanzien door Hamas aangezien voor de terugkeermarsen jongeren op algemene wijze werden aangesproken en velen niet deelnamen zodat het weinig aannemelijk is dat het weigeren deel te nemen aan de manifestaties een persoonlijk probleem met Hamas zou opleveren; (2) zijn reactie op de convocatie opmerkelijk is, aangezien hij er dadelijk van uitging dat de convocatie verband hield met het raketincident, terwijl hij na het incident maar voor de convocatie thuis kwam slapen en hij ook geen poging heeft ondernomen te weten te komen waar de convocatie precies over ging; (3) dat het vreemd is dat Hamas niets ondernam tegen zijn vader en (4) dat zij niets probeerden om het conflict via bemiddeling op te lossen terwijl zijn broer met de dochter van de Mukhtar is getrouwd en zijn familie ook goed gekend was in de moskee en bij de Imam.

Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven. Bij de indiening van zijn verzoek legt hij immers volgende documenten neer: zijn paspoort, de geboorteaktes van verzoeker, zijn echtgenote en kinderen, de identiteitskaarten van verzoeker, zijn echtgenote, zijn vader en twee broers, het paspoort van zijn moeder, de overlijdensakte van zijn moeder, zijn huwelijksakte, documenten over zijn opleiding en zijn stage, een bankkaart van zijn vader, twee convocaties, drie psychologische attesten, twee doktersbriefjes, medische verslagen van zijn broer U. en A., een psychologisch attest van zijn broer A., foto's van zijn huis en familie, schoolattesten van zijn kinderen, een brief van zijn sociaal-assistent en een lijst van zijn broers en zussen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat slechts de lijst van broers en zussen, de foto's van het huis en familie en de drie psy-attesten originele documenten zijn. De andere documenten neergelegd door verzoeker zijn kopieën, waarvan de bewijswaarde relatief is, aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. De brief van zijn sociaal-assistente betreft zijn eventuele uitwijzing naar Spanje, maar is niet meer relevant. De psychologische attesten verwijzen naar risico's voor verzoekers psychologische situatie in geval van uitwijzing naar Spanje, wat niet langer relevant is en maken melding van posttraumatische stress ten gevolge van ervaringen in Gaza maar verstrekken verder geen informatie over de aard van deze ervaringen, zodat ook hieruit geen sluitend bewijs voor de nood aan internationale bescherming van verzoeker volgt. De doktersattesten betreffen zijn medische problemen met betrekking tot zijn ademhaling, vermoeidheid en knieën maar hebben verder geen verband met de ingeroepen vervolgingsfeiten.

De Raad stelt vast dat deze stukken niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging/ reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, geloofwaardig, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vast dat volgens zijn verklaringen, de directe aanleiding van verzoekers vertrek uit Gaza het incident op 2 april 2018 betreft waarbij leden van Hamas op een braakliggend terrein achter hun huis aan het graven waren en waarvan hij vermoedt dat het de bedoeling was dat zij er een raket wilden plaatsen. Dit is evenwel volgens verzoeker gelinkt aan het feit dat hij reeds voordien in een slecht daglicht stond bij Hamas omdat hij zelf weigerde deel te nemen aan de vrijdagmarsen en hij zelfs jongeren trachtte te overtuigen om niet deel te nemen. De commissaris-generaal stelt in essentie dat het niet aannemelijk is dat verzoeker hierdoor reeds in het vizier zou staan van Hamas aangezien niet alleen verzoeker maar ook zijn familieleden hier niet aan deelnamen en dat volgens zijn verklaringen Hamas hiervoor jongeren op algemene wijze opriep en hen niet individueel benaderde.

De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over de beweerde propaganda door verzoeker tegen Hamas en dat hij kritiek uitte vooral tegen zijn vrienden en familie en ook stelt dat hij voor het incident in april 2018 hij nooit problemen kende met Hamas (notities, p. 15). Hieruit trekt de bestreden beslissing naar het oordeel van de Raad de terechte conclusie dat niet aannemelijk was dat Hamas verzoeker reeds voor het incident als een probleem beschouwde. Verzoeker slaagt er niet in dit onderdeel van de motivering te weerleggen in het verzoekschrift. Voor zover daarin gesteld wordt dat het CGVS de concrete actie van verzoeker negeert en geen rekening houdt met de manier waarop Hamas concreet controle voert en jongeren oproept om op vrijdag te gaan betogen, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf stelt dat zijn acties niet spectaculair waren en dat hij eerder jongeren individueel aansprak aan de busterminal waar ze verzamelden om te gaan betogen. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel niet dat hij zelf jongeren aansprak maar vermeldt verzoeker enkel dat hij steeds weigerde om deel te nemen toen hij daarom gevraagd werd, ook waar hij verklaart dat ze soms bussen brengen om deel te nemen aan de demonstraties (notities, p. 15). Bovendien is niet duidelijk hoe lang reeds hij jongeren trachtte te overtuigen om deel te nemen. Verzoeker verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud naar een probleem van "vroeger" (p. 13) maar geeft verder geen enkele tijdsindicatie. Waar verzoeker stelt dat zijn acties niet spectaculair maar wel efficiënt waren, blijkt niet uit zijn verklaringen in welke mate jongeren door zijn toedoen ervan weerhouden werden om deel te nemen aan de demonstraties, noch in hoeverre hij daardoor in het vizier kwam van Hamas. De Raad stelt ook vast dat verzoeker verder geen enkel begin van bewijs bijbrengt over zijn activiteiten tegen Hamas en komt hij ook in het verzoekschrift niet verder dan het poneren van enkele blote beweringen die verder niet gestaafd zijn door objectieve informatie.

Verzoeker stelt dat het niet onlogisch is dat Hamas verzoeker en zijn familie niet trachtte te arresteren op het ogenblik van de discussie omdat dit anders de buurt zou alarmeren en dat zijn vader een oude man is die heel erg gerespecteerd is in de wijk en dat ook zijn broers als gehandicapten niet kunnen aangeraakt worden. Voor zover verzoeker daarmee tracht te verklaren waarom zijn vader en broers niet werden gearresteerd, stelt de Raad vast dat verzoeker geen gewag maakt van enige poging van Hamas om de vader, die bij het incident betrokken was, achteraf ter verantwoording te roepen. De loutere bewering dat verzoekers vader een oude man is die gerespecteerd is kan niet overtuigen, nu verzoeker aanvoert dat hij er van uit ging dat de convocatie te maken had met het incident aan hun huis en zijn vader hier, volgens zijn verklaringen, wel degelijk bij betrokken was en het vooral zijn vader was die tegen de mannen inging en zei "wat jullie doen is niet aanvaardbaar" (notities, p. 13). Ook waar verzoeker verklaart dat op 18 april 2018 mannen binnenvielen in zijn woning en dreigden dat ze hem zouden vermoorden, is het niet geloofwaardig dat zijn vrouw ook daarna verder ongemoeid werd gelaten, nu zij zelf ook aanwezig was tijdens het incident met Hamas.

Wat het gebrek aan poging tot bemiddeling betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat niets ondernomen werd om de kwestie door bemiddeling op te lossen maar verzoeker meteen besloot om zijn familie en vrouw en kinderen in Gaza achter te laten omwille van het incident en de convocatie, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt, niet weerlegt. De loutere stelling in het verzoekschrift dat de kansen op succes van een bemiddeling steeds wisselvallig zijn en dat hij de moktar, die de vader van zijn schoonzus is, niet met zijn problemen wenste op te zadelen, kan niet overtuigen, nu verzoeker stelt voor zijn leven te vrezen en verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat de Mukhtar een aanzienlijk netwerk heeft dat hem kan helpen om de juiste mensen te identificeren en aan te spreken om zo te pogen zijn probleem op te lossen verder ongemoeid laat.

Dat het niet zeker is dat de Mokhtar zou aanvaard hebben om te bemiddelen uit vrees voor zijn dochter, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zelfs geen poging werd ondernomen om hem in te schakelen noch aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat een Mokhtar sowieso een aanzienlijk netwerk heeft dat hem kan helpen om de juiste mensen te identificeren die zouden kunnen helpen om het probleem op te lossen. Verder stelt de Raad vast dat wat betreft de mogelijkheid van bemiddeling door de Imam van de moskee, waarvan verzoeker verklaart dat hij er regelmatig ging (notities, p. 12) de bestreden beslissing terecht het volgende stelt: *“Dezelfde bedenking moet gemaakt worden bij de imam van de moskee waar u naartoe ging. U stelt dat u ‘stipt’ was in uw moskeebezoeken (zie CGVS, p. 12) en dat de imam van de moskee aan Hamas gelieerd is (zie CGVS, p. 12). Dit zou dus potentieel een zeer geschikt persoon zijn om door iemand te laten aanspreken over uw probleem. Gezien u vaak in de moskee kwam zou men kunnen verwachten dat hij u in principe niet slecht gezind is en hij heeft normaal gezien nuttige connecties binnen Hamas. Gevraagd of uw vader niet met de imam kon gaan praten, antwoordde u dat uw vader al een oude man is en dat ‘ze’ al van vroeger tegen u waren omdat u hen bekritiseerde en geen lid was (zie CGVS, p. 17). Ook dit is geen dienstig antwoord. Er kan niet worden ingezien waarom uw vader te oud zou zijn om met iemand te gaan praten. Bovendien kon ook een andere verwant met de imam gaan praten. Uw bewering dat ze al voordien tegen u waren kan, zoals hierboven geargumenteed niet overtuigen. Bovendien blijft het punt dat het zeer kort door de bocht is om zonder meer te stellen dat deze piste onmogelijk is nog voordat het is geprobeerd. Jullie probeerden ook geen andere mensen in te schakelen (zie CGVS, p. 17). Het is belangrijk hierbij te benadrukken dat het punt van het CGVS niet is dat u sowieso uw beweerde problemen zou kunnen oplossen door middel van bemiddeling, maar wel dat een poging tot bemiddeling in de situatie die u schetste vanzelfsprekend is, waaruit volgt dat de geloofwaardigheid van uw relaas zwaar wordt ondergraven door het feit dat jullie geen bemiddeling probeerden.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en neemt deze over in dit arrest.

Waar verzoeker stelt dat hij er van uit ging dat de convocatie te maken had met de raketkwestie en vastgesteld wordt dat verzoeker wijst op het feit dat deze convocatie snel na het incident volgde, maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij niet, zelfs onrechtstreeks, trachtte te achterhalen wat de precieze reden was voor de convocatie en de drastische beslissing nam om Gaza en zijn familie te verlaten. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker slechts een kopie neerlegt van de convocatie van Hamas, waarvan de bewijswaarde erg relatief is aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden vastgesteld, zoals hoger reeds opgemerkt. Waar verzoeker stelt dat hij geen contacten heeft binnen Hamas en dat contact opnemen met Hamas een risico zou betekenen, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat zijn verklaringen over zijn problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van dit incident, noch zijn gesprekken met jongeren in het verleden om hen af te raden deel te nemen aan demonstraties zou gezocht worden door Hamas.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om vast te stellen dat verzoekers verklaringen niet voldoende gedetailleerd en coherent zijn en hij aldus niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn zogenaamde gesprekken met jongeren of het incident met betrekking tot de raketkwestie in het vizier zou lopen van Hamas, gezien zijn lage profiel. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Gaza.

7.3. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat het CGVS geen enkele reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet en dit niet behandelt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat verzoeker zich, voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 § 2 sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dat deze van zijn asielrelaas, zodat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel degelijk motieven hieromtrent bevat.

7.4. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet, stelt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden en dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren stelt de Raad het volgende vast.

7.4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.4.2. Verzoeker stelt, met algemene verwijzing naar algemene landeninformatie, dat Gaza onleefbaar is geworden en dat er stijgende armoede is. Voor zover verzoeker in wezen stelt dat de actuele humanitaire- en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensionwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

De Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de goedgeoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

7.4.3. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoeker aantonen dat hij omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42; *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, § 92). Een dergelijke hoge drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoeker in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoeker in de onmogelijkheid is om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en de overheid hem geen bijstand kan verlenen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn situatie behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing stelt hieromtrent op goede gronden het volgende vast:

“U kon in Gaza steeds in uw eigen onderhoud en in het onderhoud van uw gezin voorzien, weliswaar in beperkte mate. U had in het verleden inkomen uit sporadisch werk als arbeider of schrijnwerker (zie CGVS, p. 10) en de laatste jaren verzamelde u hout om te verkopen en onderhield u tuinen (zie CGVS, p. 10). Daarnaast ontving uw vader een leefloon van ILS 700/EUR 182 om de paar maanden (zie CGVS, p. 17). Uw familie bezit een bescheiden huis waarin uw gezin over een kamer beschikt met daarbij een keuken, badkamer en toilet (zie CGVS, p. 6). Dit is een zeer kleine oppervlakte maar onderdak is dus wel voor handen. Verder is het belangrijk de aandacht te vestigen op uw ruime netwerk: u heeft veertien broers en zussen (zie CGVS, p. 5-9) en acht schoonbroers en schoonzussen (zie CGVS, p. 10-11). Deze worden hier allemaal kort aangehaald: een verblijft in Spanje en is daar erkend als vluchteling.

Een werkt in Israël in de illegaliteit en kon daarmee voor zijn gezin een huis bouwen en hen onderhouden. De overige verblijven allen in Gaza. Verscheidenen hebben geen eigen inkomen: twee studeren nog. Twee zijn gehandicapt en de echtgenote van een van uw zussen is blind en leeft van de hulp die de UNRWA biedt. Een andere zus leeft eveneens van de UNRWA-hulp. Verder hebben er zes geen eigen werk. Zij leven van een zoon in België, eigen spaargeld, steun van de schoonfamilie of ze wonen thuis bij de ouders. De overigen hebben inkomsten uit zaken als verkoop van water uit een waterput aan landbouwers, boekhouder bij de stad Rafah, groenteverkoop, imam in een moskee betaald door de Palestijnse Autoriteit en werk bij de 'preventieve veiligheid' van de Palestijnse Autoriteit. Uw familiaal netwerk heeft het financieel niet gemakkelijk, maar in acht genomen dat het een zeer uitgebreid netwerk is moet toch worden geoordeeld dat u tot op zekere hoogte steun bij hen kan vinden in geval een terugkeer naar Gaza”.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Ook de in de aanvullende nota van verzoeker opgenomen persartikel van 21 april 2020 met betrekking tot protesten van Palestijnse vluchtelingen in Libanon kunnen hier geen ander licht op werpen, nu deze geen betrekking heeft op de situatie in Gaza en verzoekers niet UNRWA geregistreerd is. Ook het bij aanvullende nota neergelegde medisch attest van 10 september 2020 kan niet tot een andere conclusie leiden. Het attest betreft een oeso-gastro-duodénoscopie waarin ook medicatie wordt voorgeschreven maar verder kan hieruit geen bijzondere kwetsbaarheid blijken van verzoeker die het hem onmogelijk zou maken om in geval van terugkeer in levensonderhoud te voorzien of waardoor hij in extreme armoede zou belanden in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM.

Wat betreft de andere documenten die betrekking hebben op zijn psychologische situatie stelt de bestreden beslissing het volgende: *“De brief van uw sociaal-assistent handelt over een eventuele uitwijzing naar Spanje in het kader van de Dublin-overeenkomsten, wat nu niet meer aan de orde is. De psychologische attesten maken melding van de risico's voor uw psychologische situatie in geval een uitwijzing naar Spanje, hetgeen niet meer relevant is. Ze maken ook melding van symptomen van posttraumatische stress ten gevolge van ervaringen in Gaza, tijdens uw reisweg en tijdens uw verblijf in Spanje. De attesten specificeren niet welke deze traumatische ervaringen in Gaza zijn en die zin kunnen ze dus niet dienen als ondersteuning van uw vluchtrelaas. De doktersattesten maken melding van zware onrust, ademhalingsproblemen, vermoeidheid en knieproblemen (gonalgie en syndroom van la Baionette). Deze attesten hebben geen uitstaans met uw concrete vluchtrelaas.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat ook uit deze attesten geen bijzondere kwetsbaarheid kan blijken van verzoeker waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om in geval van terugkeer in levensonderhoud te voorzien of waardoor hij in extreme armoede zou belanden in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. De verzoekende partij brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

7.4.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een kopie bijbrengt van zijn paspoort. Bijgevolg kan er aangenomen worden dat hij beschikt over een Palestijns paspoort, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish.

Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt. Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals de verzoekende partij suggereert, is dan ook geen sprake.

De verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zijn aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat ten gevolge van de sanitaire crisis de grensovergang met Egypte en Israël grotendeels gesloten is. De verzoeker stelt ook dat alle niet-essentiële reizen naar het buitenland verboden blijven, dat de COVID-19 situatie in Egypte bijzonder ernstig is en de epidemie blijft toenemen. De Raad merkt echter op dat de verzoeker geen informatie heeft verstrekt waaruit blijkt dat de grensovergang bij Rafah momenteel nog steeds gesloten is of dat deze sluiting, zo niet permanent, dan toch ten minste op de lange termijn te verwachten is. Voor zover verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Israël om te stellen dat buitenlandse bezoekers, Palestijnen en vreemdelingen die in het Palestijnse grondgebied wonen, niet meer mogen binnenkomen en dat een doorreis door Israël, Jordanië en Egypte onmogelijk of beperkt, blijkt uit zijn eigen informatie dat de grensovergang Rafa/Gaza –Egypte met tussenpozen open is voor inwoners van Gaza die terugkeren en daarmee de informatie in het administratief dossier niet weerlegt. Uit de informatie die de verzoeker bijbrengt blijkt geenszins dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers ten gevolge van de maatregelen die genomen worden in de strijd tegen de verspreiding van het COVID19-virus een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon bij een terugkeer naar Gaza via Egypte en de grensovergang van Rafah.

Ook de door verzoeker geciteerde persartikels over recente raids van het leger in Gaza, het tijdelijk akkoord dat werd gesloten op 31 augustus 2020 en de stijgende cijfers van de stijgende armoede en van de coronabesmetting in Gaza tonen niet aan dat terugkeer onmogelijk zou zijn. Voor zover nodig, benadrukt de Raad dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt. De Raad is dan ook van mening dat de verzoeker geen enkel bewijs aanvoert dat hij op dit moment en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie en de specifieke situatie in Egypte en Gaza. Het betoog van de verzoeker laat niet toe de conclusies van de bovengenoemde "*COI Focus*" van 9 september 2019, volgens welke de verzoeker momenteel nog steeds naar Gaza kan terugkeren, te ontkrachten.

Uit de informatie waarover het de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de *COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de

talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zodat er dan ook redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

7.5. Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd. Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd.

Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "*luchteenheid*". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook. In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens.

Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots. Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gecaptureerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëliësch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëliësch strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliësch blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëliësch strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is. Er is in Gaza actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door het zonder meer verwijzen en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen toont de verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

8.2. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET